

en god Behandling. Spørgsmaalet er jo, om ærede Medlemmer af dette Ting vil ofre en sammenhængende Tid paa Udvalgsarbejdet. Saafrømt man vil det og er i Stand dertil, er det en kendt Sag, at der i et forholdsvis kort Spand af Dage under sammenhængende Arbejde kan udrettes overmaade meget og fuldt saa meget som ved et spredt Arbejde, der strækker sig over en lang Tid. Men det maa jeg naturligvis ganske henstille til det ærede kommende Udvalg og dets Ledelse, idet jeg ud fra de faldne Udtalelser haaber det bedste for Lovforslagets Behandling i dette høje Ting.

Jørgen Berthelsen: Naar jeg, første Gang jeg havde Ordet, undlod at komme ind paa Enkeltheder, var det, fordi jeg mente, at disse var blevet saa rigeligt drøftet i det høje Folketing, ogsaa nu lige til Slutning i Gaar, endogsaa, som jeg omtalte før, mellem anden og tredje Behandling, at jeg antog, at en videre Drøftelse af dem her i Salen ikke vilde virke fremmende paa Sagen. Der er imidlertid faldet nogle enkelte Bemærkninger, som jeg kunde have Lyst til lige at sige et Par enkelte Ord om.

Den ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) talte om Stabilitet i Huslejevogvningen. Det falder jo sammen med det, som den højtærede Indenrigsminister nu gør gældende, idet man efter den højtærede Ministers Udtalelse endogsaa skulde kunne gøre Regning paa, at vi ogsaa maa have en Huslejevogvning, efter at Krigen er ophørt. Det maa altsaa forudsættes som givet, at der gør sig den Opfattelse gældende, at det vil være nødvendigt at have en saadan Lovgivning ogsaa under normale Forhold, for vi maa vel faa normale Forhold igen. Jeg skal ikke udtale mig om det Spørgsmaal. Jeg har indtil dette Øjeblik haft den Opfattelse, at det var en midlertidig Lov, vi havde, og at det var midlertidige Bestemmelser, der her skulde træffes. Hvis vi ikke skal have Begreberne med Hensyn til Ejendomsforholdene i det hele taget fuldstændig forvirret, vil jeg nu alligevel haabe, at Forholdene skulde kunne blive saaledes, at man kan undvære en saadan Lovgivning. Men til det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds, som talte om Stabiliteten, vil jeg gerne sige, at det er alligevel et Spørgsmaal, om de Forandringer, der er gjorte ved de forskellige Lovforslag, som er blevet fremsat, og den begrænsede Tid, hvori Loven har været gældende, ikke har gjort deres Nytte, thi For-

holdene har jo, som det ærede Medlem ogsaa selv sagde, i høj Grad forandret sig, siden vi fik den første Huslejelov. Det har vist sig, at det var nødvendigt at foretage Ændringer deri. Stabilitet i en Lovgivning, som angaar Forhold, der i sig selv ikke er stabile, lader sig vanskeligt opnaa.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at de af private opførte Nybygninger var lig Nul. Ja, det kan være, at det er saaledes her i København, — de københavnske Forhold kender jeg ikke —, men helt rigtigt er det ikke for Provinsernes Vedkommende. Der foreligger Tal, som er rigtige, og som viser, at der endnu er enkelte private Folk, der vover at bygge nye Huse for egen Regning, skønt jeg indrømmer, at Forholdene er overordentlig vanskelige for dem, og de er ikke blevet bedre ved, at Kommunerne eller Staten har bygget Huse. I alt Fald er der, mig bekendt, enkelte Kommuner, der har bygget Huse og derefter sat Lejeindtægten saaledes, at den ikke stod i noget rimeligt Forhold til, hvad Huset koster i Forrentning og Amortisation, men saaledes, at man kun tog Hensyn til, hvad der var en rimelig Leje, før Krigen begyndte. Naar det offentlige, enten det nu er Kommunen eller Staten, giver sig til at bygge paa den Maade, ja saa kan jeg godt forstaa, at alt privat Byggeri skal ophøre. Det eneste virkelige Middel mod Boligrangen er jo dog, at der bygges Huse. Hvor mange Love vi end giver, hjælper det ikke paa Boligrangen, naar der ikke bliver bygget flere Boliger.

Der blev talt om Appellinstansen, Overnævnet, eller hvad man nu vil kalde det. Jeg har nu den Opfattelse, at denne Appellinstans vil faa overordentlig meget at bestille. Navnlig hvis man tænker sig Loven vedtaget i en saadan Form, at blot et enkelt Medlem af Nævnet kan forlange Sagen ført videre frem, eller at hvis den vedkommende Ejer eller Lejer erklærer sig utilfreds med Nævnets Afgørelse, kan han uden Risiko forlange Sagen indanket for Overnævnet, tror jeg ikke, at det vil blive ret mange Sager, der faar deres endelige Afgørelse ved Huslejenævnene, men saa skal de nok alle komme til Overnævnet. En Maade, hvorpaa man kunde befri Overnævnet for en hel Del Arbejde, og for Resten Nævnene med, var, at det blev bestemt, at naar Ejer og Lejer var enige om Lejens Størrelse og Lejeforholdene i det hele taget, hvorunder de har levet og fremdeles ønsker at leve, skulde de være fri for at have Sagen for Nævnet, altsaa at Indankning for Nævnet kun skulde finde Sted, naar en af Parterne